ONTZAMELEN

De hoeveelheid materie die ik telkens weer mijn huis weet binnen te slepen blijft me verbazen. Paperassen, boeken, natuurhistorische parafernalia, kleding, keukengerei, schoenen, het lijkt wel alsof het zich op eigen houtje een weg naar binnen baant. Geen onbewaakte hoek of lege plank is veilig, en wordt binnen een mum van tijd bedekt door een stapel spullen die daar vervolgens niet meer vandaan komt, en zich gestaag laat bedekken door een laag stof. Af en toe, in een opwelling, meestal ingegeven door naderend bezoek, neem ik de stoffer en vuilniszak ter hand. Meestal resulteert dat in een verplaatsing van de stapels van de ene hoek naar een andere, iets minder zichtbare hoek. Et voila! Uit het oog, uit het hart, en alles mooi weer aan kant.

Wat mij betreft een prima aanpak, totdat het moment daar is dat men moet gaan verhuizen. Dat deed ik de afgelopen jaren gemiddeld genomen om de 2,5 jaar. Elke keer weer begon ik opgewekt aan het inpakken van doos na doos na doos. Ach, zoveel spullen had ik toch niet? Ik was toch 2 jaar geleden ook al verhuisd en toen had ik nog stapels papier en tassen vol kleding weggegooid. Dus nee hoor, dit keer zou het echt een makkie zijn. Appeltje eitje. Heus.

Ontzamelen. Het zich ontdoen van overbodige, ongebruikte of onbruikbare spullen zodat men weer ruimte heeft en, niet onbelangrijk, overzicht. Zoiets werkt het best op regelmatige basis, en dan bedoel ik niet iedere 2,5 jaar. In de museumwereld was ontzamelen jarenlang een beladen term, want was het niet juist de taak van musea om objecten, zoals kunst, boeken en natuurhistorische specimens te bewaren tot in de eeuwigheid en eeuwigheid (amen)? Dus werd alles wat los en vast zat verzameld. In een ideale wereld met oneindig grote museumdepots en curatoren met het eeuwige leven en engelengeduld is er wat voor te zeggen om iedere steen en iedere mammoetkies te bewaren. Maar in een tijd waarin de subsidiekraan langzaamaan dicht wordt gedraaid en tijd geld is, zien musea zich genoodzaakt om keuzes te maken. Wat heeft museale of wetenschappelijke waarde, en wat niet? Brokken ammoniet zonder informatie over de vindplaats erbij? Weg ermee. Het 5643ste stukje mammoetkies? In de kliko. Een monsterlijk opgezette huismus? Jammer maar helaas. Ontzamelen hoeft niet te betekenen dat collecties klakkeloos op de storthoop verdwijnen. Veel musea bieden delen van hun tentzamelen-collecties aan bij kleinere, lokale musea of bij scholen. Een deel van de collectie typemachines van het Het Scryption in Tilburg werd zelfs in bruikleen gegeven aan het publiek. En onlangs organiseerde het Natuurhistorisch Museum in Rotterdam in samenwerking met de WPZ een uitverkoop van de berg fossielen die als achtergrond diende voor de tentoonstelling “Kijk ik wat ik gevonden heb!”. Het werd een daverend succes, en ruim 3000 fossielen vonden een nieuw huis op schoorsteenmantel of vitrinekast.

Ontzamelen, een mooi streven. Want hoeveel wijnglazen heb ik nou echt nodig?

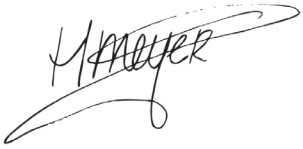

ACHTERAF BEKEKEN

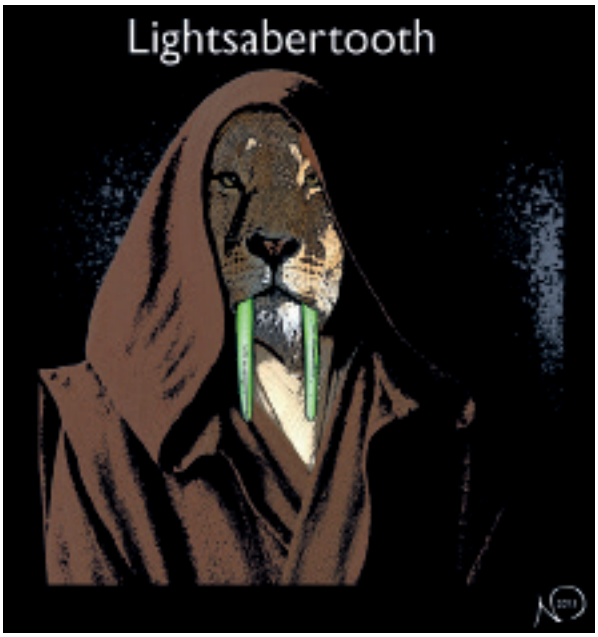

IN DE VOLGENDE CRANIUM

Beter één vogel in de hand...

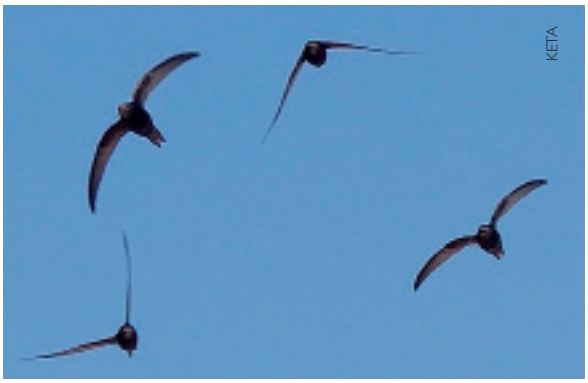

kennislink.nl
maakt nieuwsgierig